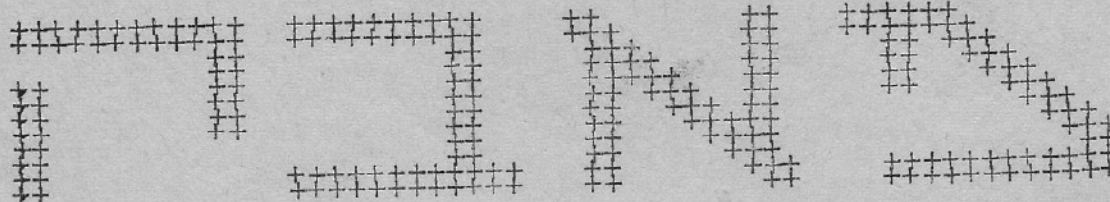

דבר ה =

בגליון זה:

1. "שיחות יארינג" - סוד ההחלטה
2. עדות המזרח - מסך ההסתקה
3. האישה העובדת בחברה הישראלית
4. איך להיאבק - לקח מאבק פועלי ג'נרל מוטורס
5. השמאל המהפכני במזרח הערבי
6. מי אנחנו

יבואר 1971

המען להתקשרות: ורד, ת.ד. 4981 חיפה

פרסום מס' 3

"שליחת יארינג" - סדר החלטה

ממשלת ארה"ב הינה שותף פעיל בהכרעות המדיניות של ממשלת ישראל. שדרים מוחלפים באופן קבוע בין ראשי שתי המדינות, גציגים נוסעים משם לכאן ומכאן לשם, גולדה מחכה לתשובת נייכסון וכו'. אבל ארה"ב איננה עשויה מחתיכה אחת - כוחות שונים פועלים בתוכה ומפעילים לחצים שונים על הממשלה האמריקאית. כוח אחד, המתבטא ע"י אילי הנפט האמריקאיים, לוחץ על ממשלת נייכסון להגיע לשפה מסתופת לא רק עם הריאקציה והפיאודלים הערביים, אלא גם עם הכוחות ה"לאומיים" הערביים ועם הגורגנות הערבית החלטה והבלתי יציבה. אילי הנפט אלה מעוניינים קודם כל בהמשך שליטתם על הנפט באזור, נבראה להם כי עדיף להסתמך על כוחות אלה ולא על ישראל והפיאודלים הערביים באופן בלעדי.

כוחות אחרים בארה"ב חוששים כי חיזוק הגורגנות הלאומית הערבית עלול לדחוף אותה לפעילות "גבטי אמריקאית" כמו הלאומות או פניה לברית המועצות, ומכיוון שהלחצים המופעלים על גורמים אלה - מבפנים ע"י העם ומבחוץ ע"י ברה"מ - הם חזקים למדי, לוחצים כוחות אלה על נייכסון לתמוך עד הסוף באותם גורמים שבאמנות לארה"ב נראית מוחלטת, כמו ישראל והריאקציה הערבית.

במאבק בין כוחות אלה לא תושג הכרעה, בסלב זה, קודם כל מסוס ססתל האלטרנטיבות הללו אינן בטוחות במאה אחוז. חיזוק הכוחות ה"לאומיים" הערביים, הנסעבים על העם במידה רבה ומסנוס כן חייבים לפעמים להיכנע לתביעותיו, עלול באמת להוציא חלקים מסויימים באזור מתחום השליטה האמריקאית, ומצד שני חיזוק המסטרס הריאקציוניים באזור עלול לחסל את התיקווה האמריקאית למסוך לצידה את המסטרס ה"לאומיים". ויחד עם זאת הוא עשוי להבליט את מלחמת המעמדות בתוך החבורה הערבית ובכך לדחוף את העם לתוך התנועה המהפכנית סתיקבור מסטרס אלה. אבל במקודה אחת יסונה תסימות דעים בקרב הממשל האמריקאי - את הכוחות העממיים המהפכניים, את הכוחות המבטאים את סאיפת העמים באזור להזות ארובים לעצמם ולחסל את מסעבדיהם המקומיים והזרים, את אלה צריך להסמיד. זהו

האינטרס האמריקאי.

לכן עדיין לא החליטה ארה"ב להציב את ישראל לסגת מהטטחים שכבשה ביובי '67, כי בסיגה כזו תחליט את ישראל בכוח המגן על האינטרסים האמריקאיים באזור אבל לא ברור אם היא תחזק כוונות ערביות כדו אמריקאיים. לעומת זאת החליטה ממשלת ארה"ב כי ישראל חייבת להחליט לחזור לסיחות יארינג. סיחות אלו - העטויות להימסך טנים, כמו שאומר דייין - מבטיחות לישראל חמירה על "פרות הבצחון" של מלחמת יובי, תוך כדי הפסקת-אס בין המדינות. ישראל איבדה מתחילת אלא להסתפק בינתיים בטטחים שכבשה עד כה ולהסכים "לסוהח"; בטעה סממטלות ערב מתחייבות להפסיק את האס, וההסוג מכל - לדאוג לכך שגם הפלסטינאים יסלימו עם ניסולם מאדמותיהם ועם דכויים בישראל, בירדן ובלבנון, ויפסיקו להילחם. התבועה המהפכנית הצעירה המתפתחת בקרב המובי הפועלים והפלחים באזור בכלל ובקרב הפלסטינאים בפרט, היא הכוח המאיים על האינטרסים האמריקאיים באזור, המערער את קיומם של סליטי הבובות הערביות והעסוי לגיית את המובי המבוצלים בישראל למאבק הסיחרור של האזור כולו. זהו הכוח החברתי המאיים להפקיע את הסליטה על האזור מידיהם של "ידידים גדולים" מעבר לים ומידי בעלי ברייתם המקומיים ולמסור אותו לידי המובי העם עצמם. לחסל את התבועה הזו, להסמיד אותה, זוהי המטרה שהציבו לעצמם סלוט הסותפים - האימפריאליזם, הציונות והריאקציה הערבית.

לכן לא תהיה בסיגה - כי לא בטוח שבסיגה אמנם תסרת את המטרה הזו; לכן תחזור ממשלת ישראל לסיחות יארינג - כי סלוט הסותפים הללו מקווים שבמהלך הסיחות הממושכות האלו ניתן יהיה לחסל את המהפכנים הפלסטינאים, ובאם לא יתבצע הדבר במהלך ה"סיחות", תמיד תוכל ישראל לפוצץ את כל העסק ולפתוח במלחמה חדשה. כל הסאר - הלחצים המדומים על ישראל, ההבטחות המפואצות של האמריקאים, הסדרים והטיסות - זוהי הצגה סתפקידה העיקרי הוא לבלבל את המוח של האנשים הפסוטים. ואילו מדינת ישראל עצמה - זו המהווה "מיקלט" ליהודי כל העולם,

הבונה "בית לאומי" והמספחת לעצמה שטחים חדשים כדי שתוכל להוסיף עוד "חדרים" לבית הזה – היא בטוי לתהליך בלתי פוסק של הגירת יהודים אל הארץ, ביטול תושביה המקומיים וגירוסם מעבר לגבולותיה המתרחבים של המדינה. כדי לסמור על קיומה בתור שכזו היא צריכה אבא. אבא שיהיה מספיק חזק כדי לסמור עליה, ושהאינטרסים שלו יהיו תואמים את האינטרסים שלה. וכדי לקבל את מה שהיא רוצה מאבא ביכסון, צריכה ישראל להוכיח לו שהיא "ילדה טובה". במילים אחרות: היא צריכה להוכיח שרק היא מסוגלת לסמור על האינטרסים האמריקאיים באזור. אלה הם האינטרסים המבחים את מדיניותה של ממשלת ישראל.

כדי להוכיח שהיא מסוגלת למלא את התפקיד הזה, צריכה הממשלה להוכיח כי העם בישראל עומד מאחוריה. לשם כך היא צריכה להוכיח כי הפועלים מרוצים, כי העם כולו מאושר, וזאת בטענה שתבאי החיים של הפועלים ומאבקיהם מוכיחים את ההיפך. מצד שני, בתור מדינה קפיטליסטית נתמכת רוצה ממשלת ישראל למשוך אליה מסקיעים זרים ולספק את תאוותיהם ותביעותיהם של בעלי ההון המקומיים, של מנהלי החברות ושל הגברלים שתפסו מקומות חשובים בתעשייה. כלומר: המדינה גם לוקחת על עצמה להגן – בחוקים, בצווים ואם יס צורך גם באמצעות בית המשפט – על בעלי ההון והמעבידים.

האינטרסים של ממשלת ישראל הם גם האינטרסים של המעבידים, שכל פועל יודע מאיפה באים הרווחים שלהם.

וכדי להסאיר את הפועלים "בסקט" נוקטת הממשלה בכל הצעדים האפשריים. מצד אחד היא מפעילה על הפועלים לחצים ואיומים, ומצד שני היא מצליחה לעורר בלב הפועל היהודי את ההרגשה כי הסייכות הלאומית היא הגורם המצייר את קו ההבדלה בין אויבים ואחים, ולא הסייכות המעמדית. בעניין זה עוזרת לממשלת ישראל הריאקציה הערבית, המבצלת את המוני הפועלים והפלחים הערביים והמעוביבת גם היא לעורר איבה ומלחמה בין הפועלים היהודיים והערביים. קריאותיהם "להשליך את היהודים הימה" לא רק הסיחו את דעתם של המוני המנוצלים הערביים מהמאבק

נגד מבצליהם, אלא גם סייעו לממשלת ישראל להסיח את דעת הפועלים היהודיים ממאבקהם.

זכך מוכנים פועלים יהודיים בישראל להילחם נגד פועלים ופלאחים ערביים, הנלחמים נגד חוסיין ובגד דיין, שלטניהם, בצד אינטרסים פרטיים משלהם, גם אבא מסותף - אבא נכסון. ובהחלט אין זה מיקרה שחוסיין ודיין החליפו לאחרונה מחמאות וגלויי חיבה הדדיים.

וכסגם זה אינו עוזר, כשקורה והפועלים בישראל מתמרדים למרות המצב "הבטחוני", אז מחפשים גורם חיצוני שילכד את העם - ובסבועות האחרונים מצאו את "גורל היהודים בארצות הגוש המזרחי".

בספרד התבהל משפט בלתי חוקי נגד לוחמי חופש בטקנים המדוכאים, כמו העם הספרדי עצמו, ע"י מספרו של פרנקו. איש מחוגי הסלטון הישראלי לא מחה נגד העול המשפטי הזה. בישראל עצמה יושבים עשרות אנשים במעצר ממושך בלי שהוגשה בגדם אפילו תביעה משפטית - וכמעט אין מוחה. אסירים ערביים בבתי הכלא הישראליים בתונים לעבויים לפי מיטב המסורת של הצרפתים באלג'יריה, של הגזענים הלבנים בדרום אפריקה ושל הפורטוגזים באנגולה - וכמעט אין מוחה. יותר מזה: כאשר לוחמים פלסטינאים חוטפים מטוס זהו פסע בינלאומי, ואילו כאשר יהודי סובייטי מתכנן לחטוף מטוס ("מעריב" עצמו סיפר כיצד רצה דימשיץ לחטוף מטוס ולבוא לישראל) - זהו פסע להעמידו למשפט.

איבנו מתכוונים להגן על אפיו של המשפט בברה"מ ולהצדיק דכוי לאומי (ולא רק נגד יהודים) או מעמדי ברוסיה הסובייטית. אנו רק רוצים להראות כי לא הדאגה ל"צדק" היא המביעה את ממשלת ישראל.

ומי שסבור כי הדאגה ליהודים מדוכאים היא המטרידה את ההנהגה הציונית, טועה גם הוא טעות חמורה. כי כשעדיין היו יהודים בפולין צעקו בישראל "שלח את עמי". שלחו אותם. עכשיו מדברים פה על כך שפולין גרשה את יהודיה... (וגם כאן איבנו באים לתמוך בשליטי פולין שהוכיחו, לאחרונה, עד כמה הם אנשי עממיים).

ויותר מזה: אילו דאגה הממשלה ליהודים מדוכאים היתה דואגת קודם כל לאותם
תושבי ישראל שמסדר מסלתי קבע כי מאות אלפים מהם חיים על סף הרעב, במקום
לתקוע מליוני לירות בקליטת עשרות אלפי עולים מארצות המערב.
וכאן בסגר המעגל: בגיוס ההמונים היהודיים בישראל "למען יהדות רוסיה"
מצליחה הממשלה להמשיך לקיים את הליכוד הלאומי האהוב עליה כל כך, ומצד שני לתת
נשק בידי שותפיה האמריקאים במסא ומתן העולמי שהם מקיימים באופן קבוע עם
ממשלת ברית המועצות.

*

מאחורי מסיכת ה"צדק" של ממשלת ישראל מסתתר האינטרס של מיעוט המדכא את
רוב האנושות. זהו האינטרס של האימפריאליזם האמריקאי, המדכא מאות מליוני בני
אדם בכל רחבי העולם; זהו האינטרס של הריאקציה הערבית, המדכאת את המוני
הפועלים והפלחים בארצותיה; זהו האינטרס של התנועה הציונית, ההופכת את היהודים
בישראל לאויבי התנועה המהפכנית של הפועלים והפלחים באזור; זהו האינטרס
של בעלי ההון ומנהלי החברות - המקומיות והזרות - השואבים את רווחיהם מעבודתם
של הפועלים והפלחים בישראל ובאזור כולו.

בן הברית של גולדה הוא ניכסון;

בן הברית של דיין הוא חרסיין;

בן הברית של הפועל היהודי הוא הפועל הערבי;

עדות המזרח - מסך ההשתקם

לכל אחד בישראל ידוע כי הרוב המכריע מבין הפועלים היהודיים - ובעיקר
הפועלים הבלתי מקצועיים והבלתי קבועים - רוב תושבי "עיירות הפיתוח" והמוטבים
לאורך הגבולות, בקיצור: מרבית העניים, הבתמים, גזקקי הסעד, בעלי ההכנסה
הנמוכה, עובדי העבודה הקשה והמובטלים, הם יהודים שמספחותיהם באו במסך סני

הדורות האחרונים מארצות סובות באפריקה ובאסיה. גם ידוע כי רוב היהודים יוצאי אפריקה ואסיה, שמרביתם יוצאי ארצות ערביות - מצפון אפריקה (המגרב) ועד עירק ותימן - עסקו בארצות "גלותם" במסחר ובמלאכה, אך גם במינהל ובחקלאות. בישראל הפכו רובם - ובדרך כלל בניגוד לרצונם - לפועלים שכירים בתעשייה, בסירותים ובחקלאות. אנו אומרים "רופ", כי קיים מיעוט של פועלים בלתי מקצועיים יוצאי אירופה, ומיעוט עוד יותר גדול של יהודים צפון אפריקאיים ומזרח תיכוניים אשר הצליחו להסתלב לתוך המעמד הבינוני הישראלי.

מה פירוש הדברים האלה? האם יש להם חשיבות, ולמה בכלל לציין עובדות אלו? האמת היא כי בישראל קיימת מדיניות מובנת מאליה של השתקה והתעלמות לנוכח ההתאמה הכמעט מוחלטת שבין ההסתייכות המעמדית לבין הסייכות העדתית בתוך החברה הישראלית, כאילו עצם התיאור של עובדות המאוסות ע"י הסטטיסטיקה הרשמית והמסתקפות בחיי היומיום, מהווה פגיעה באידאולוגיה הרשמית של ליכוד לאומי. כי כל אחד יכול להבין שבחלוקה זאת שמוך חורבן החלום הציוני. כי "עדות המזרח" (ראו כמה מוזר לקרוא לבני צפון אפריקה המוגרבים, כלומר לאנשי המערב, בשם "עדות המזרח") מהוות היום יותר מ-50% של האוכלוסייה היהודית, אך פחות מ-5% של הסייכה הסלטת המנהלת את ההסתדרות, את מפלגת העבודה, את הסוכנות היהודית, את התעשייה והבנקאות הפרטית והציבורית. והפער העצום בתחומי הדיוור, החינוך, תנאי התברואה ורמת ההכנסה הוא ממש מסווע.

שתי תיאוריות מנוגדות, אך בלתי גבולות במידה שווה הופצו בישראל ובעולם הערבי כדי להטביר את העובדה הידועה שהקפיטליזם של מדינת ישראל והביורוקרטיה ההסתדרותית נבנו, מאז 1948, לא רק הודות לתמיכה הכספית מחו"ל, אלא גם מעבודתם של המהגרים היהודיים האפרו אסיביים:

א. מערכת התעמולה שנבנתה ע"י המרגזונים הציוניים, שלפיה קורר סיוויון ומזוג הגלויות מתגשם במציאות היומיומית של החברה הישראלית. כאסר מעמידים בפני איש הסוכנות את הנתונים הב"ל, הוא מסביר כי פער זה נובע מהפער התרבותי

סבין אירופה לבין ארצות ערב, ויזהו דבר טבעי; "יחד עם זאת - מסקר אים הסוכנות ואומר - הודות לתנועה הציונית ולמדינת ישראל, העוסקים ככל יכולתם כדי להעלות את רמתם של היהודים העניים, המסכנים והמפגרים, נוטה פער זה להעלם במהרה". גירסה זאת מדגישה בדרך כלל את ה"חירות" והפיתוח מהם נהנים יהודי צפון אפריקה ואסיה במדינה הציונית, ומסווה אותם עם ה"עבדות" וה"דכוי" מהם סבלו בארצות הערביות.

ב. מערכת התעמולה שבכנתה ע"י הבורגנות הערבית, והסתקפת בתעמולתן של מדינות ערב (ואפילו של ארגונים פלסטינאים מסוימים), בעיקר לפני 1967, הטוענת כי הישראלים בני עדות המזרח הם ערבים=יהודיים. (ואולי אין זה מפתיע כלל כי הסובביסטים מבין היהודים האירופאיים - כלומר, רובם - מעלים בסתר ליבם ואפילו בקול רם את אותה הטענה).

התעמולה הבורגנית הערבית מטבירה שהפועל היהודי בן עדות המזרח מופלה לרעה בישראל בתור ערבי, ושבסתר ליבו הוא מזדהה עם הלאומנות הערבית. חסידי הסקפה זו טוענים, בדרך כלל, כי היהודים שהיו בארצות הערביות היו תמיד מאוסרים, חופשיים ומסולבים בחברה הערבית בארצות מגוריהם, עד שבאו הציונים האירופאיים וזרעו סינאה בין העדות.

האמת, כמובן, רחוקה מאוד מסתי מערכות אלה של הדמיון והתעמולה. כי הפער "התרבותי" בין אירופה לבין אסיה ואפריקה איננו כה "טבעי" כפי שטוענים פקידיו הסוכנות או אירופים "עליונים" אחרים. פער זה הוא תוצאה של יחס הסטורי ממשי, בו ניצל הקפיטליזם האירופי את אפריקה ואת אסיה ודיכא את אוכלוסיותיהן, כשהוא מצדיק דכוי זה בעזרת התורה הגזענית של העליונות האירופית ה"טבעית".

הטענה כי מדיניותם הרשמית והמעשית של הממשלה והארגונים הציוניים לגבי חלק כה חשוב של העם הישראלי היתה תמיד לבסות לשלב ואף להסמיץ אותם לתוך המבנה התרבותי האירופי הסולט, היא נכונה במאה אחוז. יחד עם זאת ברור לגמרי

כי מספר רב של ישראלים יוצאי אירופה, ותיקים או עולים חדשים, הביאו ארצה רגשות של עליגנות גזעית אשר היוו חלק מהסקפתם האירופית הכללית, והם שמרו ואפילו פיתחו את הרגשות הללו עם השתקפותם בישראל. והבז כלפי ה"פרנקים" וה"סווארצס" מופגן, באופן אישי ע"י רבים מהם אפילו כשהם עצמם פועלים. אך אין זה הרצון הטוב, האבהי, של מנהיגי המדינה ולא הרצון הרע של עסקני ההסתדרות או הסוכנות, הקובע את מעמדם של יהודי אפריקה ואסיה בישראל. קובעת היא העובדה שישראל הינה מדינה קפיטליסטית בה בעל ההון יכול להעביר את חסר ההון; בה בעל הבסיון הבינוני מקבל את הסמכות ואילו חסר האמצעים אינו יכול לקבל חינוך; בה העולים הותיקים - שהיו אירופים - הם באופן "טלפעי" מנהיגי המדינה ואילו העולים החדשים (היהודים אשר באו מארצות ערב, אך גם מפרס, קורדיסטן או הודו אחרי 1948) אלה הם המובנהגים ומקבלי ההוראות. ועובדה היא: אפילו בני עדות המזרח הותיקים - אבסי הייסוב היהודי היסן ואלה שבאו מתימן החל מראשית המאה - מעמדם ומצבם קשה יותר ממצבם של העולים הבאים היום מארצות הרוחה (ארה"ב, קנדה, ארגנטינה, דרום אפריקה), המצטרפים יסר למעמד הסולט והנמצאים מייד בעמדת סמכות וזכויות יתר לגבי ה"עולים" הצפון אפריקאיים והמזרח תיכוניים, הנמצאים כאן עסר, עסרים סבה או אפילו יותר. יותר ויותר ברור כי הפועל הישראלי בן עדות המזרח הוא מבוזל, שכל חולשתו הכלכלית היא תוצאת אי השיוויון הכללי שבין אירופה לבין "העולם הסליסי" ולא בסל היותו "ערבי" כביכול. יתר על כן. הציונים מסתמסים בהתמדה באימות הקפיטליזם הערבי כדי לחזק מחדש את האחדות העל מעמית בין סליסי ישראל, שהם בני הברית והשותפים של הגזענים האמריקאיים והאירופיים, לבין פועלי ישראל שבורדאי אינם מוכנים להחליף את הבורגנות היהודית המבצלת אותם, בבורגנות ערבית שתתפוס את מקומה ותתפוך אותם מפועלים מבוזלים בעלי הרגשת עליונות לאומית לפועלים מבוזלים בחברה עליה שולטת בורגנות ערבית. ויס סקר סליסי אותו צריך לחסוף, סקר המערפל את עתידו של מעמד הפועלים

היהודי בישראל. והן סקר החביב על הסוציאליסטים המזוייפים ממפלגת העבודה
הציונית, ממפ"ם וממק"י. ושאלו בין אנשי רק"ח יט כאלה המאמינים בו. "בני
עדות המזרח -- הם אומרים -- הם ריאקציונים באופן טבעי; הם טובאים את הערבים
והם הרבה יותר אבטי סוציאליסטים מהאירופאים".

האמת היא שבגלל הזהות הבלתי מוצדקת של ה"סוציאליזם" עם ההסתדרות
וממשלת העבודה הישראלית, או עם מזרח אירופה כפי שתארו אותה בעתונות ובספרות
המערבית, אין הפועל הישראלי נותן הרבה אמונה ב"סוציאליזם" מעין זה. האמת היא
כי בטווי האלימות וסגאת הערבים המופגנים ע"י הפועלים הישראלים, אינם אלא
הסתקפות של סטיפת המוח, סילוף האינפורמציה והבילבול, אותם יוזמים הממשלה,
דובריה, עסקבי המפלגות הציוניות ועתונאים, אשר מתאמצים מאוד -- ובצביעות
רבה -- להסתיר את היקף הסיבאה האבטי ערבית שלהם עצמם.

הפועל הישראלי, שהוא במרבית המקרים בן אסיה או אפריקה, לא יוכל להסתחרר
מניצול כלכלי ומקשפלה גזענית עד שלא יבין את מהות הדכוי בו הוא נתון ועד שלא
יזהה את אויביו האמיתיים. לא מאמציו הבואסים הנוכחיים להיות "אירופי", וגם
לא סוג חדש של פטריאטיזם "ספרדי" לא יוכלו לעזור לו בדרך הזאת. כי כדי
להיות חופסי ומסוחרר מהגזענות והניצול הכלכלי הוא צריך להרוס את הקפיטליזם,
הבונה את עצמו על ניצול כלכלי וגזענות.

רק סולידריות מעמדית, רק העביון המשותף של כל הפועלים -- אסכנזים, בני
עדות המזרח וערבים -- יוכל לסלב מחדש את הפועל היהודי לתוך המספחה העולמית
של המדוכאים, ורק תוך כדי המאבק לסען המהפכה הסוציאליסטית יוכל להחזיר
לעצמו את כבודו האנושי.

האגודה הערבית בחברה הישראלית

אנשים רבים סבורים כי הנסיון לבדוק את מצבה המיוחד של הפועלת הוא מיותר לגמרי. יש כאלה האוהבים כי האלוהים ברא את האגודה כדי שתעבוד בבית, תספיק במטפחה, תצא לעבוד בסדה או בבית החרושת (אם המצב קשה מדי) והעיקר - שתסתוק וסלא תתערב בעניינים "שאים" היא מבינה בהם".

אחרים מסתמסים במדע כדי להגיד את אותם הדברים. הם אומרים כי בסל התכונות הגופניות והנפשיות של האגודה יש לה תפקיד מיוחד בחברה - היא איננה יכולה למלא את תפקידי הגבר והגבר איננו יכול למלא את תפקידיה. גם לדעת אלה התכונה החשובה ביותר אצל האגודה היא לסבול ולסחוק. ויש גם באלה הסבורים כי האגודה נבראה כדי לסעסע את הגבר ולשרתו, ולכן הם רואים בטבעי את מעמדה כשפחת בית ומוכנים, לכל היותר, לרחם עליה.

אלפי שבנים עברו, חכמי עולם היו ומתו, המדע התפתח וסגוריים חברתיים התחוללו, אבל מעמדה של האגודה בחלקים ברחבים של העולם כמעט ולא השתנה. בעבר נשארה האגודה סגורה בין ארבע הקירות של ביתה - והדבר נכון במיוחד לגבי האגודה הערבית ולגבי האגודה היהודית מבני עדות המזרח - ומלאה תפקיד של מסרת בית בלבד. היו "סוחררה" האגודה, והיא יצאת אל הרחוב. יש אפילו כאלה המציינים עובדה זו לזכות המסחר הציוני "סיחרור" את האגודה הערבית ואת בת עדות המזרח. אבל מעטים חושבים על כך כי "סיחרור" זה היה הכרחי כדי שהאגודה תוכל להיחפך לפועלת. ה"סיחרור" הזה הוא תוצאת רעב החברה הקפיטליסטית התעשייתית לידיים עובדות - הן בחרושת והן בחקלאות. "סיחרור" זה לא היטיב את מעמדה של האגודה בבית, ועוד הוסיף עליו דכוי כלכלי מבחוץ. וברור איפוא כי כל התיאוריות הללו על מעמדה של האגודה, בלי הבדל אם הן מסתמסות בסם אלוהים, בסם המדע או בסם הקידמה - באות לסמור על מעמדה הנחות של האגודה. כבר ראינו - החברה הישראלית-ציונית מפעילה על הפועל היהודי דכוי כפול:

מצד אחד הוא פועל על חסדו מסביבים המעבידים, כלומר הוא נתון לדכוי כלכלי – וצל כן הוא יוצא למאבק בגד אדוניו, המעבידים והממשלה; מצד שני הוא מדוכא באופן אנוסי ע"י הפיכתו למסרת הרוצה למצוא הן בעיני אדוניו. לכן מזדהים פועלים יהודיים רבים עם הממשלה והמעבידים כשהם מדכאים את אחיהם – הפועלים הערביים וכשהם מצטרפים אל הבורסים העולמיים במלחמתם בגד הפועלים והעמים המדוכאים בכל מקום ומקום.

הפועלת היהודיה במצאת אפילו במצב גרוע יותר. הניצול הכלכלי בו היא בתונה הוא חמור יותר, תנאי העבודה שלה הם קשים יותר ובוסף לכל הופכת אותה החברה המעמדית, החברה בה יש פועלים ובורסים, למסרת בביתה. היא מנוצלת מבחינה כלכלית כמו הפועל, ואפילו יותר מזה; היא מבססה לזכות במעמד גבוה יותר, כמו הפועל היהודי, ע"י הצטרפות אל הבורסים בגד הפועל הערבי; היא בתונה להשפלה במפעל ובבית – בגלל היותה אישה.

אנחנו – קומוניסטים יהודים וערבים – איננו אוהבים להגיד דברים חמורים אלה על הפועל והפועלת היהודיים, אבל זהו המצב. ואם מצב זה מעורר בושה בקרב הפועלים והפועלות, הוא מעורר בושה גם בנו, ואנו סואפים לשנותו. על הפועל הערבי מפעילה החברה הישראלית – ציונית דכוי חמור יותר מאשר על הפועל היהודי. מלבד היותו פועל מנוצל המועסק בעבודות הפשוטות והקשות ביותר, הוא נתון גם לדכוי לאומי – בגלל היותו ערבי. ואילו הפועלת הערבית מושפלת עוד יותר: היא מנוצלת כפועלת, היא מדוכאת כערבית ואילו בבית היא סיפחה – בגלל היותה אישה.

הפועלות הערביות מקבלות סכר גבוה יותר מזה של הפועלות היהודיות. הן בתונות בידיהם של קבלנים, המסיעים אותן לעבודה, המבהלים בסמן את המטא ומתן עם בעל המפעל או בעל הסדה והסודדים חלק ניכר ממסכורתן. הן במצאות מחוץ לבית למעלה מסתים עשרה סעות ביממה, וכשהן חוזרות הביתה הן עוד צריכות למלא תפקיד של עקרת בית. ואם בסווה את סולם המסכורות של הפועלים והפועלות המבצעים את

אותה העבודה (עבודה פשוטה בבית חרושת למזון, למשל) נראה כי הפועל היהודי מקבל עד 14 ל"י ליום, פועל ערבי 12-13, פועלת יהודיה 10-11 לירות, ואילו פועלת ערבית 6-8 לירות ליום.

ואיך מגיבות הפועלות?

האישה היהודיה העובדת בסקטורים "מכובדים" יותר - מורות, אחיות, עובדות רבטגן - מוכנה לעיתים לצאת למאבק למען זכויותיה, וסם היא מוכיחה את עצמה בעקשנותה ובהבנת צידקת מאבקה, אם כי עדיין לא הסתחררה מהצורך להוכיח את "נאמנותה למולדת" כדי להצדיק את ה"חוצפה" שבעצם היציאה למאבק. אך הפועלות בבתי החרושת, יהודיות וערביות, הפועלות בחקלאות, בתעשיית המזון וכו' לא העיזו עד עתה למחות ולהיאבק נגד מצבן העלוב. הן מקיימות את מה שדורשת מהן החברה המעמדית. הן סובלות ושוקות. ויס, כמובן, מי שמרוויח מהמצב הזה. יס מי שמרוויח מכך שעובדת בבית חרושת למזון מקבלת 10 ל"י ליום (פועלת ערבית 8-8 ל"י), בטעה שפועל המבצע את אותה העבודה מקבל 12-14 לירות. יס מי שמרוויח מכך שבטכסטיל, בחקלאות, בתעשיית המזון, מרוויחה האישה פחות מהגבר והפועלת הערבית פחות מחברתה היהודיה.

יס כאלה האומרים כי רק אחרי שבירת הסדר החברתי הקיים, אחרי שהפועלים והפועלות עצמם, יחד עם הפלחים ועובדות החקלאות, יתפסו את השלטון, יקימו חברה בלי דכוי מעמדי ולאומי ויהיו הם עצמם בעלי המפעלים, המנהלים והעובדים כאחד - רק אז באמת ישתחררו הפועלים והפועלות ויוחזר להם כבודם האנושי. דבר זה הוא נכון, כמובן, אבל צריך להדגיש כי תהליך הסיחרור של הפועל והפועלת אינו מתחיל עם נצחונם של הכוחות העממיים המהפכניים - הוא מתחיל עוד קודם. הוא מתחיל תוך כדי המאבק. ולגבי האישה הדבר בולט עוד יותר. כי כאשר מסתתפת האישה במאבק הסיחרור - נגד הניצול והדכוי - היא תופסת את המקום הראוי לה והופכת להיות נאמנה ובלהבת לא רק משום שהיא אישה, אלא בעיקר משום שהיא מדוכאת ומנוצלת עוד יותר מהפועל הגבר.

זיכרון להיאבק -

- לקח מאבק פועלי ג'נרל מוטורס בארה"ב -

לאחרונה שמענו כי שביתתם של 350,000 פועלי חברת ג'נרל מוטורס, החברה העסירה ביותר בארצות הברית שעליה נאמר "מה שטוב לג'נרל מוטורס טוב לארה"ב", סיימו את שביתתם עם חתימת חוזה עבודה חדש בינם לבין החברה למסך שלוש שנים. העתונות הישראלית, כמו העתונות בסאר מדינות "העולם החופשי", כמעט ולא מסרה פרטים על הסביתה - ואין זה פלא. פה, כבסאר המדינות המערביות ה"דמוקרטיות" לא רוצים שהפועלים ידעו כי אחיהם למאבק בארצות אחרות נלחמים יום יום על אותם דברים בסיסיים עליהם נלחמים פועלי במל אסדוד, טבאי הרנטגן והמורים התיכוניים - והם: שכר טוב יותר ותנאי עבודה הוגנים יותר.

מדוע שבתו 350,000 פועלי ג'נרל מוטורס?

העתונות האמריקאית נסתה לטעס את סיבת הסביתה ורק הכריזה כי הסביתה היא אחד הגורמים העלולים להביא לאינפלציה. האמת היא - וזוהי עובדה - שמסבת 1965 ועד היום עלתה מסכורתם של פועלי המכוניות ב-14% בעוד שמחירי המכוניות עלו ב-24%.

עטרים וסבב אלה הטענות שהוגשו ל"ארגון פועלי המכוניות" ע"י ועדי הפועלים המקומיים היכן הוכחה לתסיסה בקרב הפועלים בתוך המפעלים. מבהיגי הארגון - המסמס מעיד ועד ארצי של כל פועלי המכוניות - אינם פועלים להגשמת תביעות הועדים המקומיים, וגם אחרי שמספר דרישות בקנה מידה ארצי יתקבלו ע"י הנהלת ג'נרל מוטורס, עטויים פועלים במקומות רבים לא לשוב לעבודה במחאה בגד הנהגת הארגון "סלהם", והצורה בה טיפלה הנהגה זו בתביעות הועדים המקומיים. מבהיגי הארגון לא רק סאיבם מייצגים את רוב הפועלים, אלא גם מבטים ל"הרגיע" את סערת רוחם של הפועלים, ולהוציא את רוח המאבק ממפרטיהם. הנהלת הארגון ארגנה "כיתות הטברה" שלמראית עין היו צריכות למסור

אינפורמציה לפועלים על מהלך הסיחות עם הנהלת ג'ברל מוטורס, אבל למעשה בועדו לפייס את הפועלים. הניו יורק טיימס יודע לספר על ה"מורים" בכיתות אלו, שתפקידם היה, בין השאר, למכור לפועלים את עמדת הנהלת הארגון בסיחות המסא ומתן. אולם הוה הקרב בקרב הפועלים לא פגה. בסבס תריזה אסר בקוויבק, קנדה, עזבו 700 פועלים את המפעל, וגרדו את הצבע מעל כל המכוניות שעמדו להימכר בזמן הסביתה. הם התאספו ליד הסער ובסארו שם כל הלילה. למחרת בבוקר חסמו את כל סערי המפעל ומנעו את הוצאתן של מכוניות גמורות למכירה. כאסר גילו את המכוניות המיועדות למסלוח, טוב בתבו להן את אותו הטיפול - גירוד צבע.

במפעל אחר, בפרמונט, קליפורניה, הפגינו מול סערי בית החרושת 1000 פועלים - ברובם כושים ואמריקאים=מקסיכניים - בשנים וגברים כאחד. כאסר ביסתה מסאית עמוסה בתוצרת מוגמרת לעזוב את שטח המפעל, חסמו את דרכה 500 איש, והכריחו אותה לסוב חזרה למפעל. הפועלים היו בחוסי החלטה להסבית כליל את המפעל ולעצור כל אחד סיבסה לעזור לחברה להפעילו. הם אפילו סרבו לאפשר למכוניות האספה לצאת את המפעל, וכאסר ביסתה המססרה לפזר אותם - בלחמו במססרה, סברו את חלונות הניידות ואילצו את הוטורים להנחלק.

אלה הן פעולות של פועלים, המבוחלות ברוח קרבית בטעה שהנהגת הארגון האמור לייצג את האינטרסים שלהם מבסה להתעלם מתפקידה. ופועלים אינם צריכים להתבייש ללמוד מבסיונם של אחיהם בארצות אחרות, הנחשבות למפותחות יותר. ממאבקם של פועלי ג'ברל מוטורס יכולים הפועלים בישראל ללמוד איך צריך לנהל את המאבק בטעה שהסתדרות (הארגון הארצי האמור לייצג את האינטרסים הפועליים) מייצגת את האינטרסים של המעבידים והממשלה. וכל פועל בישראל יודע כי ההסתדרות מבסה לפייס את הפועלים, ולא להילחם יחד עם הפועלים בגד המעבידים והממשלה - ומי שזוכר את המספר העצום של סביות בהן קראה ההסתדרות לפועלים לסיים את הסביתה ולסוב לעבודה, איבבו זקוק להוכחה בוספת.

על הפועלים בישראל להסיק מסקנות מהתבאגותה של ההסתדרות, ולהתארגן

במסגרות מחוץ להסתדרות, שתבטאנה את אינטרס הפועלים, עליהם לשאוף ליצירת
מסגרות מקומיות וכלל ארציות שתאפשרנה להסתמך בכוח הפוליטי העצום המצוי בידי
הפועלים כשהם מלחמים, במסגרת ארגונית מחוץ להסתדרות יוכלו הפועלים לנהל את
מאבקייהם מבלי להיות כפופים למוסד שהיגו זרוע של הממשלה ושתפקידו העיקרי הוא
להוציא את רוח המאבק ממפרסיהם. אז יוכלו לנהל מאבק יעיל יותר נגד מעבידיהם,
מאבק סיביא למלוג דריסותיהם ולא לפיוט ולהבטחות בלבד.

השאל המהפכני במזרח הערבי

ליצור סביבים, סלוסה, הרבה -
- אירביד !

כטאנו, במדינת ישראל, מדברים על המאבק לסוציאליזם, אסור לנו לסכוח דבר
אחד: כל עוד לא יתארגנו הסובי הפועלים והאכרים בסאר חלקי המזרח הערבי כדי
להפיל את ממסלותיהם האנטי מהפכניות, נוכל אולי לבצח בכמה קרבות אך לעולם לא
נוכל להגיע לבצחון מלא.

זאת בדיוק מראה המזימה המתמדת נגד העם הפלסטינאי בלבנון ובירדן - רק
כאשר הכוחות המהפכניים מתמידים במאבקם ומעסיקים את הריאקציה המקומית "שלהם"
בבסיונותיה לסמור על סלטובה, רק כאשר הם גלחמים באופן פעיל למען קיבוץ
הסלטון בחזית שלהם - רק אז במגע מהכוחות האנטי מהפכניים של העולם הערבי
לחסל את המוקד המתקדם ביותר של ההתארגנות המהפכנית.

כל עוד ההתערבות של גורמים "מבחוץ" היא מובוכול של ממסלות ערב ושל
האימפריאליסטים, בטעה סלהמונים הערביים אין כל אפשרות להתערב עקב היותם
חסרי סלטון פוליטי וחסרי יכולת להכריח את ממסלותיהם לפעול בכיוון הרצוי להם
- לא יתכן בצחון אמיתי של הכוחות המהפכניים בארץ - בישראל ובירדן.

העם הפלסטינאי בתון זה כבר עטרות שנים להתקפה מתמדת, בישראל ועתה גם

בירדן ובלבנון. אך מדיניות ממסלות ערב לגבי מצבו ועמידתן כסופטים בינו לבין אויביו, מסקפת רק את האינטרסים המיוחדים של ממסלות אלו ואיננה מבטאת את הטוֹלִידריות של המונייהן עם הפלסטינאים, המאבקים גם בסטחים סבכבסו ע"י ישראל וגם באזורים הנטלים ע"י האימפריאליזם, בתיווך הריאקציה ה"לאומית".

טוֹלִידריות העמים הערביים עם העם הפלסטינאי איננה יכולה להתבטא אלא דרך מאבקם המהפכני נגד האימפריאליזם והריאקציה בארצותיהם. הממסלות הערביות רוצות להטביח מהמוניהן את מציאות הגורם הזר בארצותיהן הן, את מציאות הדכוי והעוני, ולסכרם ביין ההתלהבות למלחמת הגרילה הרחוקה נגד היהודים. כך תוכלנה ממסלות אלו ללכת למסא ומתן עם ישראל ולמכור פעם נוספת את הפלסטינאים.

מטרת המאבק המהפכני היא אחת באזור כולו, בישראל, בירדן או בעירק. אך התנאים סבככו ע"י המעצמות הגדולות - חלוקת העולם הערבי למדינות טובות, ההבדלים בין המסטרס, המצב הכלכלי והחברתי באזורים הסובים - יצרו מצב מיוחד בכל מקום ומקום. התמונים בעירק, למשל, אינם יכולים להתאחד עם התמונים הפלסטינאיים מבלי לטאטא קודם לכן את ממסלתם האנטי מהפכנית. הפועלים בלבנון, המזדהים עם המאבק הפלסטינאי, לא יוכלו לעזור להם אלא אם כן יתארגנו בלבנון כדי להפיל את הבורגנות ולטלק את האימפריאליזם.

כל אחד ממאבקים אלה אין לו תחליף. המאבק הפלסטינאי (המאבק נגד הציונות והריאקציה הערבית בישראל ובירדן) לא יוכל אף פעם לבוא במקום המאבק המהפכני בסעודיה, בלבנון ובעירק - ואין זה מסנה שהראסונה היא "פיאודלית", הסביה "בורגנית" והסליטית "סוציאליסטית" כביכול. לעומת זאת, מאבק הסיחרור בבחריין או מלחמת המעמדות בדרום תימן לעולם לא יוכלו לבוא במקום הצורך להתארגנות מהפכנית כאן.

האיחוד המהפכני של האזור יוגסם דרך תאום המאבקים הסובים, סיבוהלו בכל מקום במטרה הספציפית והטקטית לכבוש את הסלטון הפוליסטי, כלומר, לחסל את המנגנונים המדינתיים הריאקציוניים, ולהקים במקומם את מוסדות הסלטון העממי.

בפרספקטיבה זאת חרוב עד מאוד, מפילו היום, לעקוב אחרי התפתחות תבועות הארובגד בעולם הערבי. כי הסמאל המהפכני בעירק, במפרץ הערבי, בדרום תימן, בלבנון ובירדן הוא סותפנו הקרוב במאבק המסותף נגד אויבים מסותפים, ואנחנו יכולים ללמוד מהיסגור ומבסיונותיו כאחד.

✱

ארגוני הסמאל המהפכני במזרח הערבי צעירים ברובם. עד לפני כמה שנים לא היה כמעט בבמצא ארגון המסוגל לעבוד באופן קבוע עם ההמונים ולפי קו מהפכני ברור - כלומר, על בסיס מעמדי. חסרון זה הוא בלי ספק אחד הגורמים למפלגות ולבסיגות של התבועה ההמונית האבטי אימפריאליסטית בעולם הערבי, מאז תום מלחמת העולם השנייה.

שני זרמים אידאולוגיים שלטו בהכרח הפוליטית ההמונית במזרח הערבי בתקופה זו, והתחרו זה בזה בפני המונים אלה על הזכות להנהיג את המאבק נגד האימפריאליזם:

א. התבועות הלאומניות: באצר, הבעת, תבועת קאנסיין=אל=ערב (הלאומיים הערבים);

ב. המפלגות הקומוניסטיות ה"מסורתיות", התומכות ללא סייג במדיניות ברה"מ. אולם גם אלה וגם אלה (בסל סיבות טובות, אך בעיקר בסל רתיעתן מהסעבות על ההמונים, סותפותן עם הבורגנות ה"לאומית" ופסדותיהן עם האימפריאליזם), הכזיבו את התיקנות שתלו בהן המוני המנוצלים.

למרות כל זאת, לפי דברן ולפעמים בעל כרחן, תרמו תבועות אלו - הסוגים הסוגים של פטריוטיזם זעיר בורגני והמפלגות הקומוניסטיות, סרובן התבגדו לתבועה הלאומית בסעה שהייתה מתקדמת, ואצטרפו אליה לאחר שהפכה לכוה סמרני ואבטי מהפכני - לפיתוח ההכרה והבסיון הפוליטי של חבריהן וסל ההמונים, וסיסמאותיהן העירו וקוממו, אך לא סיחררו אותם.

לאור כל האמור לעיל אין פלא שהארגונים העקביים סל המאבק המהפכני באזור

בוסדרו ע"י לאומנים לסעבר - באצריסטים, בעת'יסטים או "לאומיים" - או ע"י אנשים שהניחו מאחורי גבם את ירושת האופורטוניזם והטעויות של המפלגות הקומוניסטיות היטבות.

המפלגה הקומוניסטית העירקית (פיקרד מרכזי) התפלגה מהמפלגה הקומוניסטית העירקית היטבה לאחר שהטיקה את ליקחי כסלון המהפכה העירקית ב-1958. היא מארגנת בעקביות פועלים ואכרים בכל רחבי עירק, ואף מנהלת בדרום עירק מאבק מזויין גלוי המכוון להפיל את הממשלה הפשיסטית של עירק, המסתירה את דכוי ההמונים בארצה בפרזות "מהפכיות".

גורמים פועליים בתנועת "קאומייין אל ערב" הם אשר הקימו את החזית לשיחרור המפרץ הערבי הכבוש, ארגון שבא לתאם את המאבקים העממיים הרחבים המובילים ע"י מהפכנים אוהזי נסק, נגד הכובות של בריטניה, חברות הנפט המערביות וסותפיהן ה"לאומיים" במפרץ הערבי מכוונת ועד דופר. החזית מטלבת מאבק מזויין נגד הצבא הבריטי וחילות שכירי החרב באזורים הכפריים, עם פעילות פוליטית המובנית נגד המעבידים בערים תעסיתיות ובממלים, תוך כדי ארגון וחימוש מסותף של הפועלים המקומיים והמהגרים - הערבים, הפרסים וההודים. בדופר שיחררו כוחות המהפכה את שלושת רבעי הסטה. המאבק המהפכני המזויין במפרץ, שעליו לא באמר דבר בעתונות הישראלית, ומעט מאוד ידוע עליו בארצות ערב האחרות, מתקדם בעקביות ומהווה את אחת הפרספקטיבות המזהירות ביותר למהפכנים באזור.

החזית הלאומית לשיחרור דרום תימן. גם זהו ארגון סגולד מתנועת "קאומייין אל ערב". הפלג הסמאלי של התנועה הוא אשר ארגן וניהל את המאבק המזויין נגד הבריטים ובני בריתם הפיאודלים מאז 1964. הם הגיעו לסלסון ב-1968, למרות בסיונותיה של הריאקציה הערבית להגיע ל"פסורה" בדרום תימן. מאז בלדחקו הגורמים הזעיר בורגניים ה"מתונים" בהנהגה לעמדת מיעוט, ודרום תימן היא המדינה הראשונה בעולם הערבי שהנהגתה מארכסיסטית לגיביסטית.

ולבסוף - בחזית העממית הדמוקרטית לשיחרור פלסטין, אותה הקימו חברי פלג
באגף הסמאלי של הסניף הפלסטינאי-ירדני של תנועת "קאומיין אל ערב", סאלח
הצטרפו ארגונים סמאליים קטנים אחרים. זהו הבטוי הארגוני של הקו המרכסיסטי
לביניסטי בזירה הפלסטינאית-ירדנית. ארגון זה, למרות היקפו הקטן, פיתח עמדות
תיאורטיות ופרקטיות אשר כללו את הדרך למהפכה בתוך תנועת השיחרור הפלסטינאית.
החזית העממית הדמוקרטית היא היא אשר סיפקה את הביתוח המדעי של שתי
המפלגות (1967; 1948), סקבעו את גורל העם הפלסטינאי, ופתחה במאבק אידאולוגי
נגד המדיניות האופורטוניסטית והסובייניסטית של ההנהגה הבורגנית והזעיר-
בורגנית הנוכחית של התנועה הפלסטינאית.

✱

ארגונים אלה ואחרים, קטנים מהם, בארצות ערב המערביות, הם בני חברות
עליהם אנו סומכים בהתוונתנו את הפרספקטיבה של מאבקנו המהפכני כאן.

מאבקם ומאבקנו - אחד הם;

מאוחדים ננצח!

על אשכנז

הברית הקומוניסטית המהפכנית הינה קבוצת סוציאליסטים ערבים ויהודים המקדישים את עצמם לדבר המאבק המסותף של פועלי סבי העמים. אנו קוראים לפועלים והאכרים היהודיים והערביים להתארגן כדי להקים יחד עם המוני העמלים באזור חברה דמוקרטית עממית - מזרח תיכון סוציאליסטי; חברה בלי דכוי מעמדי או לאומי, חברה שבה כל הסלטון יהיה בידי העם העובד.

אנו קוראים למאבק:

* נגד האימפריאליזם - נגד סלטון המעצמות הגדולות, נגד ביצול העמים הקטנים ע"י המדינות ה"מפותחות", נגד הגזענות; נגד המלחמות האימפריאליסטיות ונגד ה"סלום" האימפריאליסטי.

* נגד הציונות - תרועה לפתור את בעיית היהודים על חשבון הערבים, המסתמכת על האימפריאליזם האמריקאי אויב כל האנושות, הסואפת להפוך את כל ארץ ישראל=פלסטין ל"מדינה יהודית" ריקה מערבים או המדכאת את ערבייה, הדנה את יהודי ארץ ישראל למלחמת בצח בלתי צודקת נגד העמים הערביים.

* נגד הריאקציה הערבית - הפוליטיקאים והמנהיגים ממעמד בעלי הקרקעות והבורגנות, המשתמשים בדת, גזע ואומה כדי להטעות את הפועלים והאכרים וכדי לדכא את התנועה החמונית במדינותיהם; סלעולם לא החמיצו הזדמנות לבגוד בהמוצים, גם לטובת אדוניהם ומגיביהם האימפריאליסטיים וגם למען המסך סלעובם האבטי עממי; סקריאזותיהם למלחמת קודס ו"הסלכת היהודים הימה" הן בן הברית הטוב ביותר של הציונות.

יצירת חברה סוציאליסטית באזורנו דורשת סבויים עצומים, סלא יתחוללו

מהיו למחר או בלא מאבק ארוך וקשה. אנו רק בתחילת הדרך, אך אנו יודעים כי
אין אלטרנטיבה אחרת למלחמה טבאחית בין עמי האזור, ולהמסך סיעבודם ע"י
מדכאיהם המקומיים והזרים.

איננו מסלים את עצמנו כאילו אפשר יהיה להביא לסבויים אלה בדרך סלונה.
הריאקציה של כל האומות - המגהיגים הציוניים, הסטטרים הערביים ואדוניהם
האימפריאליסטיים - אינם מתכוונים כלל לתת לסבויים אלה להתחולל. בסך הכל
נגד כל אלה הוא ארגון ההסוברים. מפלגה. לא כדי ללכת לבחירות או להגן על
אינטרסים מיוחדים בתוך מסלולת הבורגנים, אלא כדי לרכז את כוח ההסוברים
וליצור את המקום והמסגרת לפעולתם. כדי ליצור את המחנה שלהם.

לתרום לבנייתה של מפלגה כזאת - זוהי מאיפתה של הברית הקומוניסטית
המהפכנית.